

[Socialministeren]

det er, man vil være med til at ordne. Men det kan vi få lejlighed til at drøfte i udvalget. Jeg må, som nogle ordførere også har gjort det, give udtryk for, at det ville være fantastisk, hvis socialdemokratiet ikke var parat til at sikre retsgrundlaget i forbindelse med det cirkulære, som er blevet udstedt af dets egen socialminister i en tidligere regering – så synes jeg faktisk, at alting hører op. Man har kunnet finde mange argumenter for at gå imod spareforslag, som var overvejet af den tidligere regering, men aldrig fremsat. Det kunne være svært at forstå, men det kunne måske til nød accepteres; men at man skulle tage tæppet væk under et cirkulære, som er udsendt af éns egen minister, ville jeg faktisk vægre mig ved at tro på. Jeg vil tage hr. Taanquists udtalelser som udtryk for en positiv holdning til at være med til det, der er det centrale i forbindelse med dette lovfor-slag: at sikre retsgrundlaget.

Hr. Agerschou nævner som så mange gange tidligere, at det er urimeligt, at man prøver at lave nogle bestemmelser for nogle specielle befolkningsgrupper. Jeg må altså gøre opmærksom på – som jeg også gjorde det, da vi havde debatten på grundlag af SFs og VS' forslag i folketinget – at det ikke er et spørgsmål om at ramme nogle mennesker eller en bestemt befolkningsgruppe, det er et spørgsmål om at vejlede ved udmåling af kontanthjælp for nogle mennesker i en bestemt situation. At det så, fordi det er en situation, hvor man ikke tidligere har haft arbejde, normalt er unge, er klart, men det er ikke en speciel befolkningsgruppe, som vi ønsker at ramme.

Når hr. Agerschou spørger, hvad der menes med visse principielle spørgsmål i forbindelse med bemyndigelsen til at udstede en bekendtgørelse, vil jeg sige: dér, hvor der er usikkerhed om retsgrundlaget, og det er der i dette øjeblik alene omkring ungdomscirkulæret. Det er faktisk det eneste, det drejer sig om. Og når forslaget er udformet på den måde, som tilfældet er, skyldes det, som jeg sagde før, at alternativet, en lovparagraf, som sikrede retsgrundlaget, ville blive for stramt.

Hr. Tinning har som ved så mange tidligere lejligheder talt om ulovligheder, også udført af min forgænger. Jeg synes nok, man omgås dette udtryk meget letfærdigt. Selvfølgelig har min forgænger haft den fulde ret til at udstede disse vejledende bestemmelser,

som han har gjort det, og jeg er enig med ham i indholdet af disse bestemmelser. Det er der ikke noget ulovligt i. Det, der er opstået en diskussion om, er det rent juridiske, hvor man kan sige, som også den tidligere socialminister har udtrykt det, at der har været forskellige opfattelser blandt jurister to forskellige steder, nemlig i socialministeriet og i den sociale ankestyrelse, og det synes jeg egentlig også at folketinget har en forpligtelse til at bidrage til at afklare. Men der er ikke noget ulovligt.

Det samme indgår også i den argumentation, som hr. Agerschou anvender, når han siger, at jeg har opfordret kommunerne på ulovlig vis til at lade være med at rette sig efter afgørelsen fra den sociale ankestyrelse,

Og så må jeg gøre opmærksom på her, som jeg også har gjort det under samrådet i folketingets socialudvalg, at i det øjeblik den sociale ankestyrelse træffer sin afgørelse i de to sager, som vi her diskuterer, så har de to, som har fået medhold, naturligvis krav på at få deres beløb omberegnet, men der er heller ikke andre, der har det på det tidspunkt. I det øjeblik SM-meddelelsen kommer fra socialstyrelsen – og det gjorde den mig bekendt for et par dage siden – kan man diskutere i kommunernes sociale udvalg, hvorvidt man finder, at de afgørelser har betydning for den måde, som man fordele hjælpen på i de respektive kommuner. Det er de lokale sociale udvalgs afgørelse, hvordan det spiller ind i forhold hertil.

Derfor vil jeg godt sige, for nu at citere mig selv, at bemærkningen for 3 uger siden om, at kommunerne skulle slå koldt vand i blodet, mener jeg faktisk var den eneste rigtige, og den kommer overhovedet ikke i konflikt med de formalia, som skal overholdes i denne sammenhæng.

Hr. Albertsen svingede sig jo på slutningen op ved at citere et, synes jeg, i øvrigt udmærket afsnit fra en eller anden ordførertale, jeg har holdt på et eller andet tidspunkt. Det er jo slet ikke det, det drejer sig om. Det drejer sig ikke om at ændre på grundprinciperne i bilstandsloven, det mener jeg faktisk at jeg har gjort meget klart i min svartale her. Det drejer sig om at sikre retsgrundlaget i dette kontante tilfælde, oven i købet – lad mig også gentage det – oven i købet i en situation, som jeg ikke har opfundet, men som min forgænger har opfundet. Det, det faktisk